

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MORIS SAMBANI

ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Ο άγγλος αξιωματικός Ριχάρδος Κενσών, αφού γέρασε και άποστρατεύτηκε πιά, άνοιξε στις Ίνδιες κάποιον μικρό έμπορικό πρακτορείο που τό διατηρούσε καλά χάρις στις πολλές γνωριμιές του και στην ίσχυρή του θέληση. Είχε φέρει μαζί του από την Άγγλία (δέν ξερω για ποιόν λόγο) και τόν συνονόματον άνηπιό του, ένα παιδί ηλικίας 25 έτων, άξιο, γερό, μά λιγάκι πεισματάκιο... Τόν λέγαν κι' αυτόν Ριχάρδον Κενσών.

Ο θεός κι' ο άνηπιός δέν είχαν φυσικά τόν ίδιο χαρακτήρα και γι' αυτό πολλές φορές ή γνώμες τους ήταν αντίθετες, κι' άκολουθούσαν μικροί καυγάδες και θυμοί.

Ο καιρός ώστόσο περνούσε έτσι ως ότου ο μικρός Ριχάρδος δήλωσε στόν θεό του την έπιθυμία νά πανρευτή...

Είχε γνωρίσει την κόρη κάποιου γείτονά των και από την πρώτη του ματιά πού της έρωξε την άγάπησε. Τά πράγματα θά πέρνανε καλό τέλος, άν βρισκόταν σέ φιλικές σχέσεις ο συνταγματάρχης με τό γείτονά του. Μά οι δύο γείτονες από καιρό είχαν κάποιια διαφορά στήν όποία ο Κένσων λόγω τού σοβαρού τού χαρακτήρος έδινε μεγάλη σημασία, μεγαλύτερη άπ' ότι έφραπε.

Κι' γι' αυτό όταν έμαθε την άπόφαση τού άνηπιού του φρόντισε με κάθε τρόπο νά τόν έμποδίσω νά κάνει πράγματα τού κεφαλιού του, λέγοντός του, ότι θά τόν άποκληρώσω.

Ο καινένος ο Ριχάρδος ήξερε πώς ή κόρη τόν άγαπά μά ήξερε κι' άκόμα πώς ο πατέρας της (όπως κάθε πατέρας) θά προτιμούσε νά άποκαταστήσει τό παιδί του μ' έναν άνθρωπο πού θά ήταν τουλάχιστον οικονομικά ανεξάρτητος. Αυτός όμως άν τόν άποκληρώανε ο θεός του δέν θά είχε καμιά οικονομική ανεξαρτησία.

Γι' αυτό, ή μικρός συγκρούσεις με τό θεό του, άρχισαν νά πέρνονν σοβαρότερο χαρακτήρα κι' ο Ριχάρδος άρχισε νά αισθάνεται ένα μεγάλο μίσος κατά τού θείου του. Άπ' τή μεγάλη του στενοχωρία δέν πήγαινε στό πρακτορείο. Δέν νοιαζόνταν για τίποτε. Έκανε ταξείδια αναψυχής στά περιχώρα.

Ο συνταγματάρχης βλέποντας, ότι τό κακό προχωρούσε, άπεφάσισε νά τού δώση μίαν εννοική και για τούς δύο λύμ. Χωρίς λοιπόν νά ειδοποίηση τόν άνηπιό του πήρε τρεις άνθρώπους του και ξεκίνησε για τό σπίτι τού γείτονά του. Ο άνηπιός του έμαθε τό πράγμα αυτό, από κάποιον ύπηρέτη, κι' ο θυμός του ήταν τόσο μεγάλος πού δέν μπόρεσε ούτε νά κοιμηθή ούτε νά φάη. Φανταζόταν ότι ο θεός του είχε πάει για νά βρίση τό γείτονά του.

Η αύγή τόν βρήκε στό σταύλο, πού πήγε νά έτοιμάσει τό άλογο του για νά προιάσει και νά έμποδίσω τό θεό του.

Καθώς όμως έτοιμάζε τό άλογο του, είδε κάτι πού τόν έκανε νά φρίξη... Ένα φειδί, ένα μεγάλο σταχτί φειδί τών Ίνδιών, ανέβαινε στή σκάλα τού σπιτιού.

Η πρώτη του σκέψη ήταν νά τό σκοτώση. Μά ύστερα σκέφτηκε λιγάκι, και σάν νά μετάνοιωσε άρχισε χαμογελώντας νά βλέπη διάφορος τās κινήσεις τού έρπετου. Τό φειδί σάν έφτασε στό κατώφλι τής σκάλας, μπήκε σ' ένα μισάνοιχτο δωμάτιο, στό δωμάτιο τού θείου του.

Άκίνητος στόν τόπο του και ώχρός ο νέος παρατηρούσε τό σταχτί σώμα τού φειδιού πού έμπαινε άπ' τή μισανοιγμένη πόρτα. Δυό δευτερόλεπτα πέρασαν. Τότε ο Ριχάρδος ανέβηκε γρήγορα τίς σκαλίτσες νά δει τί έπαινούσε ο φειδί. Η Λουκία κατάλαβε. Έφίλησε γρήγορα τήν άρρωστη κι' έτρεξε στήν πόρτα.

— Κυρά-Άγάθη τρέξε !... Πεθαίνει !...

Μές στό κατάλευκο, μεγάλο κρεβάτι, τό μικρό σωματάκι τής Ζωζέττας πάνει έλαχιστο χάρο... Τά άλικα τριαντάφυλλα πού τήν σκεπάζουν ξεχύνουν άφθονη ευωδιά.

Στή γωνιά, ή κυρά-Άγάθη κλαίει με λυγμούς. Η νοσοκόμα, χωρίς νά καταλαβαίνει, τήν άκούει νά ψιθυρίζει μέσ στους λυγμούς τής :

— Μαγαληνοβλα μου !... Κοριτσάκι μου !... Και σά συλλογίζομαι πώς δέν πρόφτασα παρά μόνο νά σ' άνθοστολίσω για τελευταία φορά !...

— Έχουμε τίποτε νέο, στήν αίθουσα ; ρώτησε τήν νοσοκόμα ο έφημερεύων πού μπήκε στό δωμάτιο αυτή τή στιγμή.

— Ναί... Τό 17 άπεβίωσε !...

Α. Πάβι

σκάλες κι' έκλεισε τήν πόρτα τής κάμαρης τού θείου του, κλείνοντας μέσα και τό φειδί.

Η ήμέρα πέρασε... Τό βράδυ όταν κοιμήθηκαν όλοι στήν έπαυλη ο νέος πήγε στό δωμάτιό του και στή φοβερή του ψυχολογική κατάσταση έπεσε ντυμένος στό κρεβάτι. Ο ήλιος φώτιζε σάν ξύπνησε..

Μιά στιγμή ξεχνώντας όλα τά γεγονότα έμεινε ξεπλωμένος προσπαθώντας νά ξαναφέρει στό νού του τίς μισοσβυσμένες σκέψεις του. Λίγο λίγο θυμήθηκε, και μ' άποτρόπαιες φωνές άρχισε νά κλαίη...

— Θεέ μου, θεέ μου... Τό φειδί... ο θεός μου... θά τόν έπνιξε τό φειδί...

Μ' ένα πύδημα βρέθηκε όρθός, έμπρός στό κρεβάτι, κι' όπως ήταν ντυμένος ώρμησε έξω. Άλλά τή στιγμή εκείνη μιά πατρική φωνή τόν κράτησε στόν τόπο του.

— Ριχάρδε παιδί μου, κοιμάσαι άκόμα.

— Ήταν ο θεός του...

Ο νέος άπορώντας τόν κτύπηξε ξαφνιασμένος. "Άξαφνα μη κρατώντας πιά τή χαρά του, ώρμησεν άσυγκράτητος και με κλάμματα κρεμάστηκε στό λαμό τού θείου του.

Μέ δυσκολία ο γέρος μπόρεσε νά ξεφύγη άπ' τ' άγκαλιάσματα του...

— Παληόπαιδο, τού ειπε, με φίλας χωρίς νά ιδής τό αποτέλεσμα. Άν τό μάθης τί θά κάμης ;...

— Άς μάθω ότι θέλει... δέ με νοιάζει...

— Έλα κατεργαράκο... φίλησέ με τώρα...

Η Νέλλη σου... ή γλυκειά σου Νέλλη θά γίνη γ υ ν α ι κ α σ ο υ. Έ λοιπόν είσαι εύχαριστήμένος ; Μη νοιάζει πώς έγώ κάνω φανερά τίς δουλειές μου... Τήν έφερα εδώ. Έλα νά τήν ιδής...

Και με πατρική ύπερηφάνεια για τό κατώρθωμά του ο γέρος, έδειξε τό δωμάτιο στό όποιο τό περασμένο άπόγευμα ο νέος είχε κλείσει τό φειδί...

Ο νέος έβγαλε μιά κραυγή τρομαχτική. Παρ' όλίγο νά πείη κάτω...

Η Νέλλη του... ή γλυκειά του Νέλλη ήταν εκεί ;

Ή τ' ό φοβερός θάνατος... Θά τήν είχε πνίξει τό φειδί...

Μά νά άνοιξε ή πόρτα και σά θεία άχτίδα πρόβαλε ή Νέλλη, ή μνηστή του άπ' τό τραγικό δωμάτιο.

Τό χτύπημα τής εύτυχίας ήταν φοβερό...

Ο νέος εύχαριστημένος άπ' τό γλυκό τέλος τών βασάνων έπεσαν άναίσθητος...

Πώς ή Νέλλη γλύτωσεν άπ' τό φειδί ; Εύκολα μπορεί νά τό έννοήση κανείς εάν σκεφτή τή γρηγοράδα με τήν όποίαν ένεργούσε ο Κενσών...

Τό άνοιχτό παραθύρι τούωματιού ήτο ο δρόμος άπ' όπου έφυγε τό φοβερό έρπετο.

Έπειτα από όχτώ μέρες έγιναν οι γάμοι τού ταιριαστού ζευγαριού.

Ο θεός Ριχάρδος έκλαιγε από τή συγκίνησή του.

Μετάφρ. Μιχ. Ράπτη

Πρόβαλλε ή Νέλλη με τό θεό του.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Κάποιος Γάλλος ειπεν, ότι τήν μουσική τήν γράφουν οι Ίταλοί, τήν μελετούν οι Γερμανοί, τήν δημοσιεύουν οι Γάλλοι και τήν... πληρώνουν οι Άγγλοι !...

Άν υποθέσουμε ειπε κάποιος Γάλλος χρονικογράφος, ότι μιά άδιάκριτη μυίγα πέσει σ' ένα ποτήρι μύρα, εκείνος πού θά πih αυτό τό ποτήρι, άν εινε Άγγλος θά πετάξη και τή μύρα και τό ποτήρι. Άν εινε Γάλλος θά ζητήση νά τού φέρουν άλλο ποτήρι μύρα. Άν εινε Γερμανός θά βγάλη τήν μυίγα και θά πih τή μύρα του. Άν εινε Ίταλός θά πιάση τή μυίγα με τό χέρι του, θά βρiση δυό τρεις φορές τό άδιάκριτο αυτό έντομο και άφου τό πετάξει θά πih ήσχα τή μύρα του.

Άν εινε Ρώσος θά πih και τή μύρα και τή μυίγα !...

Τέλος άν εινε Έλλην ή θά πih κι' αυτός τή μυίγα ή θά διαπράξη... φόνον !...